

Luczó Dzsenifer   Mese hab nélkül
Avagy hogy tanult meg az emberiség írni?

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Írás nevű bolygó. Itt éltek a betűk egy gyönyörű, érintetlen kontinensen, Pacaföldön. A nyomtatott és írott betűk egyáltalán nem kedvelték egymást. Az okokat különösebben nem is tudták, csak az a furcsa gondolat szállt apáról fiúra, hogy utálni kell a másikat.

Egy napon az évszázadok alatt megfáradt betűket valami különös harci kedv szállta meg. Tudták, hogy hamarosan így vagy úgy véget kell vetni a hadakozásnak, mert ez így nem mehet tovább, ezért készülétre fogtak. Kifényesítették magukat, csak úgy csillogtak-villogtak, aztán nyugovóra tértek. Aznap este nem meséltek a gyerekeknek, az apróbetűk is érezték, itt valami nagy dolog készül. Éjszaka senki sem álmodott. A szövegek szövetekké váltak, és puhán beterítették az álom nélküli betűket. Derűs napra ébredtek az írott és a nyomtatott betűk is. Az írottak mérgesek lettek a nyomtatottakra, mert náluk –állításuk szerint– jobban sütött a Nap. Így szólt a vezetőjük:

-Elindulunk, és legyőzzük azokat a beképzelt nyomtatottakat! Egyetértetek, barátaim?

-Igen! – hangzott az egyhangú válasz.

-Mától fogva nálunk süt majd jobban a Nap!

Az írottak vezetői követeket küldtek, hogy figyelmeztessék ellenfeleiket az elkerülhetetlen és természetesen jogos harcra, hiszen azért a jómodorra adni kell. A két követ nem volt egészen nyugodt, tudták, hogy kockázatos átmenni a nyomtatottak táborába.

-Te, K, mi lenne, ha egyszerűen lelécelnénk?

- Eszednél vagy? Ilyen fontos feladatunk van, és te egyszerűen elmenekülnél?

- De miért ne? Ha nem mondanánk meg, hogy hadban állunk, akkor nem állnánk hadban, nem?

- Mi?

- Ha nem tudnák a nyomtatottak, hogy harcolni akarunk, akkor elkerülhetnénk a tintaontást. Ez mindenkinek jó lenne, nemcsak nekik, hanem nekünk is. A mi barátaink, családtagjaink is áldozatul eshetnek, ha elindul az öldöklés.

- Mondasz valamit. De ilyet akkor sem tehetünk.

Eközben kiderült, hogy a nyomtatottak is hadat üzentek, mivel ők is harcra késznek gondolták magukat. K-t küldték követségbe, aki kicsit félénk, de azért határozott jellem volt. Sokszor adott tanácsokat a nyomtatott betűk vezetőinek, amikor problémás helyzet előtt álltak. K

gondolataiba merülve bandukolt az írott betűk tábora felé. Nem akart rögtön rájuk rontani, ezért elhatározta, hogy kerülőt tesz. Egy hatalmas tó mellé ért, de fáradtan leült a víz mellé. Szépen csillogtak a napsütésben a fehér habok sapkái. Ahogy nézte, hogy születnek meg és halnak meg a hullámok valami neszt hallott a háta mögött. Mielőtt hátra tudott volna fordulni, káprázni kezdett a szeme. A vízben kettőt látott magából. Becsukta a szemét, megdörzsölte kezével, hátha megártott a nagy izgalom. Amikor újra kinyitotta a szemét, még mindig ott volt a másik ő, és egy harmadik betű is. De a másik énje kicsit furcsa volt. Nem volt annyira egyenes a törzse, nem volt olyan szabályos a keze, és a hasa is nagyobb volt. Ekkor beszédet hallott, de érezte, hogy nem az ő szája mozog. Így már tudta, hogy nem képzelődik. Hirtelen összerezsent, megfordult és majdnem beesett a vízbe. Teljesen összezavarodott.

-De hát én, vagyis, te. Én nem lehetek te, mert én én vagyok. De te ott, én itt, és... Aha, te biztosan a jövőből jöttél! Vagyis én, aki most még nem a jövőben vagyok, hanem itt a tóparton, de te ott, a nem tóparton. Mondd csak, gazdag lettem? Jó munkám van? Megnyertük a csatát?

Eközben az írott betűk némán álltak, remegtek. Hol egymást nézték, hol a szómenést és kisebb ideggörcsöt kapott K-t.

-Te nem vagy én! Nem lehetsz, mert én, azt biztosan tudom, hogy én vagyok. Ezt kétségtelen. De ha én én vagyok, akkor ki vagy te?

Mikor végre elhallgatott K, szóhoz jutottak az eddig néma és szintén sokkos írott betűk.

-Ő, izé. Hát, ja.- mondta K.

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!- mondta A. Ez butaság.

- Szinte lehetetlen, dadogta K, mert te K az nem én, mert én K, és nem te K. Érted?!

- Nem. – felelte egyszerűen K. Nem értek semmit sem.

- Az jó, mert én sem.

- Én meg főleg nem- vágta rá A.

- Mutasd csak a kezedet!- mondta K K-nak.

Csal álltak és bámultak egymásra. Erre A felkiáltott:

-De hiszen ti majdnem ugyanolyanok vagytok! Ez félelmetes!

- Te nem is vagy ijesztő! – mondta csalódottan K.

- Hát, annyira nem. Azt hiszem. De te sem vagy egy gyilkos haramia, pedig ezt hallottam rólatok.

- Akkor te nem is akarsz bántani engem?- kérdezte *K*.

- Dehogy akarlak! Úgy nézek én ki, mint egy gyilkológép?

- Nem, nem igazán. De akkor nálatok senki sem gyilkolászik hobbiból?

-Nem, nem tudok róla. Ti sem akartok bántani minket?

-Nem pont ez volt a tervünk! Éppen azért küldtek, hogy tájékoztassunk titeket a közelgő csatáról, és arról, hogy meg fogunk támadni titeket.

-Nem fogod elhinni! Mi is pont azért készültünk hozzátok.

Így, hogy a nyomtatott, illetve az írott betűk is sokkal bátrabbak és magabiztosabbak lettek, már le mertek ülni egymás mellé, és ennek következtében egy érdekes társalgásba kezdtek. Volt ott szó mindenről! Megbeszélték a csata szabályait, és elcserélték a banánkenyér receptjét, de mielőtt hazaindultak volna, K-t nem hagyta valami nyugodni.

-Te *K*! Nagyon jó veled beszélgetni. Igazán élveztem ezt a délelőtti. Nekem teljesen elment a kedvem a háborúskodástól.

-Pont ezen gondolkodtam én is. Eszembe jutott valami.

- Mi lenne, ha most úgy mennénk haza, – vetette fel K– hogy más-más helyszínt mondunk a vezetőknek?

- Nem fogod elhinni, de nekem is ez járt a fejemben! Hogy lehet ez? Ugyanazt gondoljuk? Ugyanazt érezzük? Kísérteties!

- Igen, ugyanolyanok vagyunk! – vágta rá K.

- Rendben. Azt mondom majd, hogy a fennsíkon lesz a csata kettőkor. – lelkesedett *K*.

- Jó ötlet- válaszolt K. Én meg a Szóköz erdőt fogom mondani és délután négy órát.

- Ti nem vagytok normálisak! – morogta az orra alatt *A*. Át akarjátok verni mindkét felet? Nagyon kockázatos, de talán sikerülhet.

- Ne legyél már ilyen negatív, *A*, sikerülnie kell! – mondták teljesen egyszerre.

Otthon előadták, a megbeszélteket. Mindkét csapat felkészülten érkezett. Egy gyönyörű, tágas fennsíkon toporogtak a feltüzelt nyomtatott betűk.

-Eltaposunk Titeket, írott rémségek!- kiabálta a hadsereg vezére, de hiába, mert szavai süket fülekre találtak.

- Barátaim, nem érünk rá! Küzdeni kell az utolsó tintacsöppig – üvöltötte harciasan az írottak tábornoka a sűrű Szóköz erdőben.

A csata elkezdődött volna, ám egyik csapat se találta az ellenségét.

-Hol vannak a követek? – mennydörögte az írott betűk főparancsnoka.

Elé cibálták a két halálra rémült, de nagyon eltökélt betűt.

-Mit beszéltetek a kutyaütőkkel? Minden részletet pontosan meséljete el!

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ, az nem szükséges- szabadkozott Á,- biztosan csak berezeltek.

- Lehet benne valami- morfondírozott $\mathcal{V}$ tábornok.

Így hát nyertesnek nyilvánították magukat, eljárták a győzelmi táncot és nagyot ünnepeltek.

Mindeközben az erdőben egyre türelmetlenebbek lettek, K pedig lapított az egyik százéves tölgyfa tövében. Mosolygott is magában, de nem mert feltűnően vidám lenni, elvégre az mégiscsak gyanús lenne. Néhány perc gondolkodás után felállt, és odament V admirálishoz, hogy jelentést tegyen.

-Uram, ne haragudjon, hogy zavarom, de szerintem nincs értelme tovább várni.

-Mit beszél maga? Mi az, hogy nincs értelme? Igenis van értelme, hiszen ezek a nyúlszívű mihasznák bármelyik pillanatban megérkezhetnek! Menjen vissza a helyére, figyelje a szakaszvezetője parancsait, bármikor elkezdődhet a tintaontás!

- De uram, csak még egy szó. Szerintem nem fognak eljönni. Megfutamodtak.

-Ezt miből gondolja?

- Engem küldtek a hadüzenettel, és már akkor látszott a követeiken, hogy nem, igazán harciasok, sőt, egyenesen nyámnyilák!

- Mit beszélt a kutyaütőkkel? Minden részletet pontosan meséljen el!

-Igen, uram, az úgy történt, hogy... - és K mindent pontosan úgy mondott el, mint $\mathcal{K}$.

- Lehet benne valami- morfondírozott V admirális.

Így hát nyertesnek nyilvánították magukat, ők is eljárták a győzelmi táncot és ők is nagyot ünnepeltek. Másnap reggel viszont úgy érezték, hogy valami nincs rendben. Gyanúsan boldogok voltak mindkét csapat követei. Így hát magukhoz hívták a vezetők saját követeiket.

-Nekem valami nagyon gyanús – szólt az írottak vezetője. A múltkor még olyan harcias kedvükben voltak a nyomtatottak, most meg túl hirtelen felszívódtak. Nekem itt valami nem stimmel.

-Ne rágódj ezen Főnök! A helyedben én inkább ünnepelnék, nem agyalnék annyit.

- Nem agyálnál annyit? Az egész eddigi életünket annak szenteltük, hogy legyőzzük a nyomtatottak csapatát, de most már nincs kivel harcolni. Öregkoromra tiszta unalom lesz az életem, ez borzasztó!

- Nem lehetséges, hogy talán békében is élhetünk? Miért lenne unalmas harc nélkül? – szólalt meg végre *A* is.

- Béke? Harc nélkül? Olyan nincs! Folyamatosan veszélyben voltunk eddig a győzelemig, bármikor lecsaphattak volna ránk a...

- De egyáltalán miért álltunk harcban a nyomtatottakkal? Szerintem senki sem tudja az eredeti okokat, csak egyszerűen ezt tanultuk meg, ezt kellett kérdés nélkül elfogadni. De miért? – csattant fel *K*.

Az admirális erre nem tudott válaszolni. Csak csendben ült, maga elé bámult, és gondolkodott. Ezalatt a két egymás mellett álló követ egymásra néztett és szinkronban elkezdték:

-Lenne egy javaslatunk. Ismerünk valakit, aki talán tudja a választ.

- Igen? Biztosak vagytok ebben? Akkor hozzátok ide, hallani szeretném én is azt a bölcs választ.

Így el is indultak, és – ki hitte volna – összefutottak K-val. Először elmentek hármasan az írottak táborához, elmondták, hogy ki kellene békülniük, majd *L* admirálissal a nyomtatottak tábora felé vették az irányt, egy bizonyos békeszerződéssel. Ott mindkét fél aláírta a megállapodást, majd boldogan éltek, míg az Írás fel nem robbant.

Sodródtak szegény betűk a galaxisban. Valahogyan belerepültek egy feketelyukba, és itt kötöttek ki, a Földön. Nos, így történt, hogy az emberek megismerték a betűket, és megtanultak írni.